

บทที่ 1

นักศึกษาหนุ่มปีสามซึ่งมีดีกรีเป็นถึงนักกีฬาว่ายน้ำของมหาวิทยาลัย กำลังพยายามรักษาสโตรกของตนตามคำสั่งของครูฝึก เมธาสิทธิ์เป็นคนหนุ่มที่มีความตั้งใจในสิ่งที่เขารัก แม้การฝึกจะมีทุกวัน วันละสามชั่วโมงก็ไม่ทำให้เขาท้อแท้หรือเบื่อหน่าย เพราะมันคือสิ่งเดียวที่ทำให้เขามีสิทธิ์ที่จะเรียนอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้จนจบการศึกษา การเรียนคณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยาไม่ได้เป็นสิ่งที่เขาใฝ่ฝัน แต่มันเป็นสิ่งที่จะทำให้แม่ของเขาภาคภูมิใจได้ว่ามีลูกชายเรียนจบจากมหาวิทยาลัย การว่ายน้ำต่างหากที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเมธาสิทธิ์

ปีที่แล้วเขาพลาดเหรียญทองในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ปีนี้เขาจะไม่พลาดอีก มหาวิทยาลัยรับเด็กนักกีฬารุ่นใหม่เข้ามาทุกปี หากปีนี้เขาไม่ได้แสดงผลงานให้เข้าตา เขาก็จะกลายเป็นคนที่ถูกลืมและสูญเสียเงินรางวัลพิเศษไปอย่างปีที่ผ่านมา เมธาสิทธิ์จดจำความผิดหวังในครั้งนั้นได้และเขาจะพยายามไม่ให้มันเกิดขึ้นอีก

"เมธ! ดิ่งแขนขึ้นสูงอีก แขนนายตกแล้ว!"

เสียงตะโกนที่ตั้งท้องสระว่ายน้ำในร่มของมหาวิทยาลัยทำให้กลุ่ม

นักศึกษาหญิงที่นั่งกระจัดกระจายอยู่บนอัฒจันทร์หันมาสนใจ เพราะครูฝึกกำลังเพ่งมองไปยังบุคคลที่พวกเขาสนใจเช่นกัน แต่คนที่ถูกพูดถึงกลับเอาแต่ก้มหน้าก้มตาจ้วงมือลงในน้ำอย่างบ้าคลั่งเพื่อไปถึงจุดหมายตามเวลาที่ตนตั้งใจไว้ เมื่อปลายนิ้วแตะขอบสระเมธาสิทธิ์ก็ดึงศีรษะโผล่พ้นน้ำ ทำให้เห็นเครื่องหมายของเขาได้ชัดว่าเป็นคนมีรูปหน้าเรียวยาว คางแหลม เมื่อชายหนุ่มดึงแว่นตาขึ้นไปคาดบนหน้าผาก ดวงตากลมโตซึ่งมีนัยน์ตาสีนิลก็ปรากฏโดดเด่น เมธาสิทธิ์ตะโกนถามครูที่กำลังจับเวลาให้ทั้งที่ยังคงหอบอยู่

"ได้ไหมครับ"

ครูฝึกร่างสูงสายหน้าซำๆ "เกินมาสยามวิ นายต้องพยายามมากกว่านี้"

เมธาสิทธิ์ถอนใจแล้วหายใจหอบถี่ร่างลงในน้ำอย่างอ่อนแรง เวลาไม่ดีขึ้นเลย อีกไม่ถึงสามเดือนเขาก็ต้องเข้ารับการศึกษาเพื่อเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัย เขาต้องพยายามมากกว่านี้จริงๆ

ร่างสูงเพรียวหากเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่สมบูรณ์กำลังขึ้นมาจากสระ หยดน้ำไหลลงจากไหล่กว้างสู่เอวสอบ สะโพกแข็งแรงอยู่ภายใต้กางเกงว่ายน้ำสีดำที่ยาวเกือบถึงหัวเข่า เมธาสิทธิ์ดึงหมวกและแว่นตาออกจากศีรษะ เขาสะบัดศีรษะแรงๆ เพื่อไล่หยดน้ำบนใบหน้า รู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงกรี๊ดร้องเบาๆ มาจากอัฒจันทร์แต่ชายหนุ่มไม่ได้สนใจ

"ไอ้เมธ..."

ชายร่างบึก สวมแว่นตาหนาที่อยู่ในชุดนักศึกษาและมีส่วนสูงน้อยกว่าเมธาสิทธิ์เกือบสิบเซนติเมตรวิ่งเข้ามาหาเกือบถึงขอบสระ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่ามีกฎสั่งห้ามไว้ไม่ให้ใส่รองเท้าเข้ามาในบริเวณสระว่ายน้ำเขาจึงต้องเบรคตัวเองหัวทิ่ม แต่ปากก็ยังไม่หยุดพูด

"ไอ้เมธ ตกลงเย็นนี้เอาไง"

"เอาอะไร"

เมธาสีท์ถามกลับกวนๆ แล้วหยิบผ้าเช็ดตัวริมสระขึ้นมาเช็ดหยดน้ำที่เกาะตามร่างกายของตน

"อย่าเฉไฉสิวะ ติวไง ติวหนังสือ แกจะไปรวมกลุ่มกับเพื่อนหรือจะไปอ่านเอง"

ชายหนุ่มถอนใจ "เย็นนี้ไม่ว่าง ต้องไปทำงานพิเศษที่แม่คะ เลิกสองทุ่ม"

"อ้าว..." คนถามผิดหวังแต่ยังพยายามอยู่ "แล้วหลังจากนั้นล่ะ แกจะมาไหม"

"เฮ้อ ไอ้มงคล ถ้าฉันไม่ไปสักคน พี่จะกลม ดินจะทลายเลยไหม ในคณะจะไม่มีการอ่านหนังสือกันได้เลยรีเปล่า"

มงคลโยกตัวไปมา ทำตัวดิ๊กไม่สามารถยืนอยู่นิ่งๆ ได้ ใจอยากจะทำไปดิ่งตัวเมธาสีท์ออกมาจากข้างสระน้ำแต่ก็ไม่กล้า "ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ทุกคนอยากให้แกไป ก็เลยส่งฉันมาชวนแกเนี่ย นะ...ไปหอะ หลังเลิกทำงานพิเศษแล้วมาแจมกันก็ได้ เราอยู่ตึกกันอยู่แล้ว ใต้ตึกคณะโอเคนะ"

เมธาสีท์ถอนใจยาวแล้วรับปากส่งๆ "เออๆๆ"

มงคลยิ้มร่าแล้วกระโดดโลดเต้นออกจากข้างสระไปด้วยอาการลิงโลด จากนั้นเมธาสีท์ก็สวมเสื้อยืดสีน้ำเงินแล้วตัวยังขึ้นอยู่ เขารวบผ้าเช็ดตัวกับกระเป๋ารวมขึ้นมาจากเก้าอี้ริมสระเพื่อจะเข้าไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ แต่เมื่อชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นกลุ่มนักศึกษาสาวประมาณเจ็ดคนยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่มงคลเคยยืนเมื่อครู่ ทุกคนยิ้มอมยิ้ม บ้างก็บิดไปมาแล้วส่งแววตาเป็นประกายให้เขา ไม่ใช่ครั้งแรกที่เมธาสีท์เจอเหตุการณ์เช่นนี้ แต่เจอมาจนชิน เขารับมือกับมันได้สบายมาก

"มีอะไรครับ" สีหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์อะไรมากนัก ไม่ดีใจ ไม่โกรธ ไม่หงุดหงิด แต่เริ่มเบื่อก็ค้นนั้น "พี่มีธุระ ต้องรีบไป"

ตัวแทนของพวกเขาคนหนึ่งถูกดันหลังให้ก้าวขึ้นมาข้างหน้า ผู้หญิงร่างผอมบาง ผิวขาวจัดยิ้มเชยๆ ก่อนตอบ "คือ...พวกเราอยากจะทำลายเซ็นแล้วก็ถ่ายรูปกับพี่นะคะ"

เมธาสิทธิ์นึกตำหนิแขกที่ไม่ได้รับเชิญเหล่านี้ในใจว่าพวกเขาจะให้เขาได้มีโอกาสอยู่ในชุดที่สุภาพกว่านี้อีกสักหน่อย ชายหนุ่มยิ้มมุมปากนิดเดียวแล้วตอบเสียงเรียบ "ให้พี่ได้เหรียญก่อนแล้วค่อยเอาลายเซ็นนะ ส่วนรูป...เมื่อก็ก่อนไปเยอะแล้วมั้ง ขอตัวก่อนนะครับ"

ชายหนุ่มก้าวผ่านพวกเขาไป ทิ้งให้สาว ๆ กลุ่มนั้นต้องผิดหวัง และได้แต่มองตามด้วยสายตาละห้อย

จากมหาวิทยาลัยเข้าไปในตัวเมืองชั้นในต้องใช้เวลาเดินทางประมาณสิบนาทีด้วยรถจักรยาน เมธาสิทธิ์ใช้วิธีนี้ในการเดินทางไปทำงานพิเศษเหมือนเช่นทุกวัน เขาขี่จักรยานลัดเลาะไปตามถนนเลียบบคลองธรรมชาติเพื่อไปโผล่ในชุมชนติดเมืองใหญ่ ผู้คนแถบนี้พยายามใช้ชีวิตชนบทควบคู่ไปกับชุมชนเมืองที่เพิ่งรุกเข้ามาไม่กี่ปีได้ก็ๆ แถบนี้หันไปซื้อของใช้และขนมในร้านสะดวกซื้อมากกว่าร้านโชห่วยอย่างเมื่อก่อน โลกกำลังเดินหน้าไป ไม่มีใครสามารถหยุดมันได้

เมธาสิทธิ์ก็เหมือนกัน เขาพัฒนาตัวเองจากเด็กรับจ้างขนผักในตลาดมาเป็นนักศึกษาที่ทำงานพิเศษในร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด แม้จะมีรายได้ไม่มากมายอะไรนักแต่ก็เพียงพอสำหรับค่าขนมของเขาเองในแต่ละเดือน และที่สำคัญเขาไม่ต้องขอเงินแม่อีกต่อไป

ห้องฟ้าเริ่มโรยแสงของพระอาทิตย์ มีผู้คนเดินอยู่ริมถนนและขี่มอเตอร์ไซด์สวนทางมาบ้างบนถนนสายแคบๆ ริมคลอง ชายหนุ่ม

หลบหลีกผู้คนอย่างคล่องแคล่วเพื่อมุ่งหน้าเข้าไปภายในชุมชนสุดท้าย ก่อนที่จะทะลุเข้าสู่ตัวเมืองซึ่งมีอาคารพาณิชย์มากมายกระจุกตัวอยู่ แต่ ก่อนที่จะเลี้ยวซ้ายเข้าซอยเล็กๆ ทางตาของเขากลับเห็นวัตถุชิ้นโตที่พุ่ง ลงไปในคลอง เสียงร้องดังขึ้นมาทันที เมธาลีทรึ่หยุดเบรกที่มือโดย อัตโนมัติ เสียงคนร้องตะโกนฟังไม่ได้ศัพท์ จนกระทั่งมีเด็กคนหนึ่ง วิ่งมาแล้วตะโกนไม่หยุดปาก

"รถตกลงไปในน้ำๆ มีผู้หญิงอยู่ในนั้นด้วย ช่วยด้วยๆ"

ชายหนุ่มใจหาย อุณหภูมิในร่างกายจะลดลงเร็วเกินไปจนเขารู้สึก ยะเยือก สมองสั่งทันทีว่าให้เขาไปดูเหตุการณ์ และต้องไปเดี๋ยวนี้!

...รถตกน้ำ คนอยู่ในรถ รถต้องจมลงเรื่อยๆ แล้วถ้าไม่เปิดกระจก ละก็คนต้องติดอยู่ข้างใน ออกมาไม่ได้ ขาดอากาศหายใจจนตาย...

สมองของเมธาลีทรึ่คิดถึงเรื่องราวที่กำลังจะเกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น แต่เขาเชื่อมั่นว่าคนที่อยู่ในรถนั้นจะไม่สามารถติดอย่างนี้ได้แน่ เพราะ เธอจะต้องตกใจจนขาดสติ และเมื่อตกใจเธอก็จะพยายามตะโกนซึ่ง นั้นเป็นการใช้ออกซิเจนภายในรถให้หมดไปโดยไม่จำเป็น ชายหนุ่ม รีบขึ้นจักรยานเข้าไปในที่เกิดเหตุซึ่งขณะนี้ผู้คนอีกหลายคนกำลัง พุ่งไปในทิศทางเดียวกันกับเขา

เด็กๆ สามสี่คนกระโดดหยิ่งแหียงตรงริมตลิ่งซึ่งมีร่องรอย ของล้อรถบดดินเลนบริเวณนั้นเป็นทางยาว เมธาลีทรึ่ยังมองเห็น กระจกและหลังคารถเก๋งสีดำอยู่เหนือผิวน้ำ ที่สำคัญไม่มีใครลงไป ช่วยคนในนั้นเลย ชายหนุ่มทิ้งกระเป๋าเป้และรถจักรยานลงบนพื้น สายตามองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างต้องการประเมิน ปากตะโกน ถามออกไปโดยหวังว่าจะมีใครสักคนตอบได้

"น้ำลึกเท่าไร ตรงนี้ลึกเท่าไร!"

เมธาลีทรึ่เริ่มถอดรองเท้าหนัง ถูเท้า และเลื้อยตามลำดับ สายตา ยังคงจับจ้องไปที่รถซึ่งกำลังจมลงเรื่อยๆ ผู้คนรอบข้างเขามีราวสิบชีวิต

ต่างก็หันรีหันขวางถามกันไปมาว่าน้ำตรงนี้ลึกเท่าไร จนเมื่อเขาถอดเสื้อ นักศึกษาเสร็จแล้วจึงได้รับคำตอบจากชายคนหนึ่ง

"เลยหัว ลึกเลยหัว ฉันเคยลงไปจับปลา"

ชายหนุ่มหันมาพยักหน้าให้ นั่นแสดงว่ามีสิทธิ์ที่รถจะจมลงในน้ำ ทั้งคัน หากไม่เปิดกระจกรถตอนนี้แรงดันของน้ำต้องอัดจนกระทั่ง ไม่สามารถเปิดได้ แล้วคนก็จะติดอยู่ในนั้น ไม่สามารถช่วยออกมาได้

"โทรเรียกหน่วยกู้ภัยด้วย ผมจะลงไปช่วยคนก่อน"

"เฮ้ย! จะลงจริงหรือไอ้น้อง มันอันตรายมากนะ รอคนมาช่วย ก่อนเถอะ" ผู้ชายคนเดิมบอก

"รอไม่ได้ ถ้ารอนานกว่านี้คนในรถตายแน่"

ร่างสูงที่เปลือยช่วงบนกำลังเดินลงจากคันดินด้วยความระมัดระวัง เขายังได้ยินเสียงคนร้องตะโกนโหวกเหวกเรื่องโทรแจ้งตำรวจกับ หน่วยกู้ภัย สมาธิของเมธาสิทธิ์จดจ่อกับรถเก๋งสีดำที่ตอนนี้หัวที่ม ลงไปในคลองกว่าครึ่งคัน ท้ายรถยังอยู่เหนือน้ำแต่ตำแหน่งคนขับ คงจมไปมากแล้ว จำได้ว่าเด็กที่วิ่งมาตะโกนว่ามีผู้หญิงอยู่ในรถ แสดงว่ามีคนเห็นเธอก่อนที่รถจะพุ่งลงในน้ำ บางทีรถอาจจะมีปัญหาแล้ว เธอควบคุมมันไว้ไม่ได้

เมธาสิทธิ์ประคองตัวไม่ให้ล้มหรือจมลงไปในดินโคลน เท้าเปล่าเปลือยของเขาเหยียบลงไปใต้น้ำ จากนั้นก็โผล่เข้าหาตัวรถ มือข้างหนึ่งจับท้ายรถไว้ได้ เขาเริ่มเคาะกระจก และตอนนี้ยังไม่เห็นความ เคลื่อนไหวของคนด้านใน

"เฮ้...คุณ...ผมมาช่วย"

ชายหนุ่มต้องลงไปใต้น้ำ เขาเกาะหลังคาร์ตไว้แล้วมองลอด เข้าไปในกระจกหลังด้านซ้ายของตัวรถ เท้าของเขาไม่สามารถเหยียบ พื้นดินได้แล้ว แสดงว่าคลองลึกจริง ดังนั้นน้ำหนักของรถต้องทำให้ มันจมเร็วขึ้นอีก แต่ตอนนี้ยังมีเวลา เพียงแค่ต้องเปิดกระจกรถให้

ได้ก่อน และคนข้างในเท่านั้นที่จะสามารถทำเรื่องนี้ได้

เมธาสิทธิ์พยายามมองผ่านฟิล์มกรองแสง เขาเห็นศีรษะของเธอแล้ว เป็นผู้หญิงจริงๆ เธอยังนั่งในตำแหน่งคนขับ เธอไม่ตื่นรถ เข็มขัดนิรภัยยังคงติดอยู่กับตัว และตอนนี้ที่เปิดประตูรถทั้งสี่ด้านก็จมอยู่ในน้ำแล้ว แม้เขาพยายามจะดึงก็ไม่สามารถเอาชนะแรงดันของน้ำได้

"ช่วยแล้ว ไม่มีสติแล้ว" จากนั้นชายหนุ่มก็ตะโกนขึ้นไปบนตลิ่ง "หาของแข็งมาช่วยกันทุบกระจกเร็ว ผู้หญิงสลบไปแล้ว"

คราวนี้เกิดการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ ผู้คนต่างวิ่งวุ่นเพื่อหาไม้ก้อนหิน หรือแม้กระทั่งก้อนเพื่อมาทำภารกิจตามที่เมธาสิทธิ์บอก ชายหนุ่มช่วยทุบกระจกอีกแรง เมื่อเห็นว่าเธอยังไม่ขยับเมธาสิทธิ์จึงเกาะรถแล้วประคองตัวมาทางด้านหลังเพื่ออ้อมไปทางคนขับ เขาจำเป็นต้องเห็นหน้าเธอตอนนี้!

ฝั่งซ้ายของรถจมอยู่ในน้ำลึกกว่าฝั่งขวา เขาเชื่อว่าต้องมีน้ำบางส่วนไหลเข้าไปในรถแน่ อีกประมาณหนึ่งฟุตหลังการจมนลงในน้ำทั้งหมด เมธาสิทธิ์ต้องดำลงไปเพื่อจะมองให้เห็นเธอ ในจังหวะนั้นก็ยังมีผู้ชายอีกสองคนลงมาจากตลิ่งพร้อมก้อนและก้อนหิน พวกเขาช่วยกันทุบกระจกที่ยังโผล่พ้นน้ำอยู่ แรงสั่นสะเทือนไม่ค่อยดีเลยเพราะมันทำให้รถจมเร็วขึ้น เมธาสิทธิ์โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำครั้งหนึ่งเพื่อหายใจก่อนจะดำลงไปอีกครั้ง

แล้วคราวนี้ภาพที่เห็นทำให้เขาตกตะลึง...ผู้หญิงที่โชคร้ายคนนั้นหันมาทางเขาแล้วโบกมือเป็นสัญญาณให้เขาขึ้นไปด้านบน เธอไม่ได้หมดสติ!!!

หากไม่ได้หมดสติแล้วทำไมเธอไม่พยายามเอาชีวิตรอด ชายหนุ่มมั่นใจว่าแม้จะเป็นชายอกสามคอกหากต้องติดอยู่ในรถที่จมน้ำแบบนี้ ร้อยทั้งร้อยต้องสติแตกทั้งนั้น หรือเธอจิตหลุดไปแล้วและกำลังเตรียมตัวตาย...

เมธาสิทธิ์สายหน้าในน้ำแล้วซึ้งไปที่ตำแหน่งล็อกของประตู เขาทำสัญญาณให้เธอตั้งมันขึ้น จากนั้นก็ขึ้นไปยังเข็มขัดนิรภัย เขาต้องการให้เธอปลดมันออก คนที่กำลังทุบกระจกรถทั้งทางด้านซ้าย และด้านหลังก็ทำงานของตนอย่างไม่หยุดมือเหมือนกัน แต่คนที่อยู่ในรถกลับนิ่งเฉยและเอาแต่สายหน้า ชายหนุ่มต้องขึ้นมาเหนือน้ำ เพื่อหายใจอีกครั้ง น้ำในคลองทำให้เขาเสบตาและจมูกแต่เมธาสิทธิ์ไม่ยอมแพ้ มีเวลาประมาณยี่สิบนาทีเท่านั้นหลังจากรถจมน้ำ หลังจากนั้นเธออาจจะไม่รอด

"มีผู้หญิงคนเดียวอยู่ในรถ" เขาบอกคนที่กำลังทุบกระจกหลังรถ ให้แตก "เธอช่วยตัวเองไม่ได้"

"เกือบแล้ว กระจกหลังเกือบหลุดแล้ว"

"เร็วพี รถมันจมนลงเรื่อยๆ"

"ถ้าแตกแล้วยังไง"

"เข้าไปเอาตัวเธอออกมา ผมจะเข้าไปเอง"

ผู้ชายสองคนทุบกระจกรถอย่างเอาเป็นเอาตาย เมธาสิทธิ์ตัดสินใจดำน้ำลงไปดูคนในรถอีกครั้ง และครั้งนี้เขาขี้นได้เมื่อเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นสามารถปลดเข็มขัดนิรภัยของตัวเองออกได้สำเร็จแล้ว แต่เธอยังไม่ยอมขยับ น้ำเริ่มไหลเข้าไปในตัวรถ ชายหนุ่มต้องการให้เธอลุกขึ้นจากที่นั่งเพื่อปีนมาตรงเบาะหลัง มีทางออกเพียงทางเดียวที่จะสามารถพาเธอออกมาได้ตรงกระจกหลัง

"แตกแล้ว!"

เสียงตะโกนจากด้านบน แม้ชายหนุ่มจะไม่ได้ยินแต่เขาก็เห็นปริมาณน้ำที่กำลังทะลักเข้าไปในรถ เมธาสิทธิ์พยายามสบตากับเธอแล้วขึ้นไปจุดแตกของกระจก แต่เธอกลับสายหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาต้องใช้วิธีอื่นเพราะเธอไม่พยายามจะช่วยเหลือตัวเองเลย ไม่ถึงห้านาที เธอต้องจมน้ำแน่ แล้วเธอว่ายน้ำเป็นรีเปลาเขาก็ไม่รู้

เมธาสีร์ตีตัดสินใจครั้งสำคัญ เขาทะยานขึ้นไปเหนือผิวน้ำ
ตอนนี้หลังคารถกำลังจะจม น้ำทะเลลักเข้าไปภายในอย่างรวดเร็ว
ชายสองคนที่ช่วยทุบกระจกจำเป็นต้องผละออกมา พวกเขาไม่มีหน้า
เป็นกังวล เมื่อสบตากับเมธาสีร์ตีชายคนหนึ่งก็รีบรายงาน

"บานกระจกหลังหลุดแล้ว"

"ครับ ผมจะด่าลงไปเอาตัวเธอออกมา หน่วยกู้ภัย...รถพยาบาล
ที่ช่วยจัดการด้วย"

"ได้"

เมธาสีร์ตีหายใจเข้าเสือกใหญ่แล้วด่าลงไปอีกครั้ง เขาพยายาม
ลืมน้ำในน้ำ กระจกหลังของรถหลุดออกทั้งบานแล้ว ขณะนี้รถก็
จมลงในน้ำทั้งคันแล้วเช่นกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอกำลังตะเกียก
ตะกายเพื่อหาอากาศหายใจ ชายหนุ่มดำดิ่งลงไปแล้วเอาเท้าเข้าไปใน
ตัวรถก่อน ปลายเท้าสัมผัสผืนถูกเบาะแต่เขายังจินตนาการไม่ออกว่ามัน
เป็นส่วนไหน น้ำในคลองไม่ได้ใสนักและเขากำลังต่อสู้กับความมืดที่
โรยตัวลงมาช้าๆ

เมื่อเข้าไปภายในรถได้แล้วชายหนุ่มจึงเริ่มมองเห็นร่างบาง
หลังพวงมาลัย เธอลอยอยู่ภายในตัวรถ หนึ่งจณดูเหมือนหมดสติไปแล้ว
เมธาสีร์ตีตัดสินใจรวบแขนเข้าที่เอวของเธอ ศีรษะที่มีผมยาวสยายนั้น
พียงอยู่ที่หัวไหล่ของเขา เขาจำเป็นต้องออกจากรถแล้วขึ้นไปเหนือ
ผิวน้ำตอนนี้ให้ได้ ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะหมดสติไปอีกคน

ในจังหวะที่เมธาสีร์ตีกำลังจะแหวกน้ำเพื่อหาทางออก เขารู้สึก
ถึงมือที่กำลังเกาะแขนของเขาออกจากเอว ชายหนุ่มก็มลงมามอง...เธอ
กำลังดิ้นรน และเป็นการดิ้นเพื่อออกจากอ้อมแขนของเขา เมธาสีร์ตี
ขมวดคิ้วแต่ไม่ยอมปล่อย เขาต้องพาเธอออกจากตัวรถให้ได้ ไม่อย่างนั้น
อาจจะติดอยู่ในนี้ตลอดกาล

ดังนั้นในนาทีถัดมาจึงเป็นการต่อสู้ระหว่างคนคนหนึ่งที่กำลัง

ต้องการเอาชีวิตของคนทั้งคู่ให้รอด กับอีกคนที่ดูเหมือนไม่อยากจะรอดชีวิต เขาทั้งสองข้างของเมธาสิทธิ์พยายามถีบน้ำ มือข้างที่เหลือพยายามคลำหาทางออก ทันทีที่เขาพบกรอบกระจกก็พยายามดึงตัวเองขึ้นไปด้านบนพร้อมกับคนในอ้อมแขน แต่หญิงสาวคนนั้นกลับพยายามหันหน้ามาหาเขาแล้วใช้มือยันใบหน้าของชายหนุ่มให้ถอยห่าง เมธาสิทธิ์นึกโกรธเพราะออกซิเจนในปอดเขากำลังจะหมด ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนี้ผ่านเข้ามาไม่ถึงนาทีก็จริงแต่เขาก็เหนื่อยราวกับใช้เวลาเป็นชั่วโมง

เสียงหวีดหวิวในหูกรีดร้องขึ้นเป็นสัญญาณว่าเธออยู่ได้นานเกินไปแล้ว แต่เธอไม่สามารถปล่อยร่างเธอได้ เพราะถ้าปล่อยเธออาจจะจมลงไปใต้น้ำอีกครั้ง และคราวนี้เขาจะไม่สามารถหาเธอเจออีกเลย เมธาสิทธิ์รวบข้อมือสองข้างของเธอแล้วพยายามลากตัวเธอออกจากรถโดยผ่านช่องกระจกหลัง ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างเชื่องช้าคล้ายกับภาพยนตร์ยุคเก่าที่ถูกฉายที่ละเฟรม

การดิ้นรนของเธอทำให้เธออ่อนแรง การต่อสู้ของเธอแทบจะไร้ประโยชน์ จังหวะที่พยายามพุ่งตัวขึ้นสู่น้ำครั้งสุดท้ายนั้นกลับส่งผลให้ศีรษะไปกระทบกับโลหะซึ่งเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของตัวรถ น้ำกำลังไหลเข้าทางจมูกของเขา มันอืดอัด ทูรันทูราย คล้ายปอดกำลังจะระเบิด แสงไฟจ้าปรากฏขึ้นหลังเปลือกตา เขากำลังจะหมดสติและหลุดลอย...

บทที่ 2

เสียงคนร้องตะโกนดังประสานกับเสียงหวอของรถพยาบาลและหน่วยกู้ภัย นักประดาน้ำสี่คนลงไปช่วยชายหญิงคู่หนึ่งขึ้นมาจากน้ำ ในขณะที่รถเก๋งนั้นจมลงไปทั้งคันและไม่สามารถมองเห็นมันในความมืด ผู้คนที่มุ่งดูถูกกันออกห่างจากสถานที่เกิดเหตุ ชายสองคนที่เคยลงไปทุบกระจกรถในคลองกำลังให้ปากคำกับตำรวจและเจ้าหน้าที่กู้ภัยแล้ว ในนาทีต่อมาก็มีเสียงหนึ่งตะโกนดังขึ้น

"เจอแล้วๆ เตรียมปั๊มหัวใจด้วย"

เสียงเสดงลั่นทั่วบริเวณ แสดงว่ายังไม่ตาย อาจจะไม่มีการตาย แต่สถานการณ์ก็ยังคงน่าเป็นห่วงอยู่...

เมธาสิทธิ์ออกแรงวิ่งทั้งที่ไม่รู้ว่าเขาต้องวิ่งไปไหน ชายหนุ่มวิ่งจนเต็มฝีเท้า หัวใจทำงานอย่างหนัก มันเต้นแรงและเร็ว ร่างกายพยายามเอาออกซิเจนเข้าไปในปอดแต่ดูเหมือนปอดของเขาจะถูกบีบให้เหลือเป็นก้อนเล็กๆ ชายหนุ่มมีสติแต่ไม่หมดความพยายาม ข้างหน้าเป็นถนนสี่ขาที่ทอดยาวอย่างไม่รู้จบ เขาวิ่งๆ แล้วก็วิ่ง...

จนกระทั่งเห็นร่างร่างหนึ่งนั่งอยู่บนพื้น ผมยาระลงมา
ประป่า ในขณะที่ศิระะทิ้งลงบนท่อนแขนซึ่งยกมาตั้งไว้บนหัวเข้า
ร่างนั้นคล้ายกับกำลังโอบกอดตัวเองอยู่ เมื่อเมธาสิทธิ์เข้าไปใกล้ก็
หยุดวิ่ง ชายหนุ่มเหนื่อยหอบแต่ไม่ละสายตากร่างนั้นที่มีแสงส่องสว่าง
ออกมาคล้ายกับเครื่องแก้วต้องแสงไฟ เขาเรียกเสียงเบา

"เฮ้...คุณ คุณมาทำอะไรตรงนี้"

ร่างนั้นไม่ไหวติง ราวกับว่าเธอไม่รับรู้การมีตัวตนของเขา เมธาสิทธิ์
ตัดสินใจขยับเข้าไปใกล้อีกนิดแล้วลองแตะที่แขนเบาๆ

"คุณไต่ยีนที่ผมถามไหม"

ยังไม่มีคำตอบเคลื่อนไหวใดๆ

"นี่ถ้าคุณไม่พูด ผมก็จะไม่สนใจแล้วนะ ผมต้องไปแล้ว ผมมี
การแข่งขันรออยู่ ว่าง...จะไปด้วยกันไหม"

เขารออีกหลายอึดใจ ร่างนั้นก็ไม่มีทีท่าว่าจะโต้ตอบหรือแม้
กระทั่งเงยหน้าขึ้นมาสบตา

"ผมไต่ยีนเสียงเรียก คุณไต่ยีนไหม เสียงมันมาจากข้างหน้า
นั่นแหละ ผมต้องไปแล้วนะ" เมธาสิทธิ์ทำท่าว่าจะก้าวออกไป แต่ใจหนึ่ง
เขาก็ยังเป็นห่วงอยู่ "ไม่ไปจริงๆ เหนอ เอาล่ะ ถ้าอย่างนั้นรอฟัง
เสียงเรียกนะ ผมไปก่อน บาย..."

ชายหนุ่มออกวิ่งอีกครั้ง เสียงเรียกนั้นดังก้องอยู่ เป็นเสียงที่ฟัง
แล้วรู้สึกคุ้นเคยข้างในอก เสียงหนึ่งเรียกชื่อของเขา แต่อีกเสียงกลับ
ไม่ใช่ มันดังวนเวียนและสลับกันอยู่อย่างนั้น

"มาแล้วๆๆ"

หูของเขาแว่วเสียงของผู้ชายที่ฟังดูกระตือรือร้น ดีใจ หมดห้วง
มันทำให้เขาพลอยยินดีไปด้วย เมื่อสติสัมปชัญญะเริ่มกลับมา ความรู้สึก
ต่างๆ ก็ถาโถมเข้าสู่สมองของเขาทันที ร่างกายหนักอึ้ง จมูกและลำคอ

แสบร้อน แต่กลับรู้สึกกระหายน้ำอย่างหนัก เขาหายใจลำบาก อยาก
ขยับมือและเท้าแต่มันเหมือนมีตุ่มเหล็กถ่วงไว้ไม่ให้เขาทำอย่างที่เขา
ปรารถนาได้

"ดี อย่างนี้ดีแล้ว" เสียงของผู้ชายคนเดิมพูดประสานกับเสียงตื๊ดๆ
ที่ตั้งก่อนข้างถ้ำ

"คุณหมอมจะไปดูอีกคนไหมคะ" คราวนี้เป็นเสียงของผู้หญิง

...หมอ...

"ตรงโน้นมีหมอกี่คน"

"สองค่ะ"

"โอเค เดี่ยวไป ผมขอรอดูอาการคนนี้อีกนิด"

...หมอ *ทำไมต้องมีหมอ...* เขาพยายามรวบรวมสติ จับความรู้สึก
ทั้งหมดไว้ที่ร่างกาย รู้สึกถึงความเย็นที่ปลายนิ้วมือและเท้า บางที่เขา
อาจกำลังป่วย ความรู้สึกเจ็บภายในทรวงอกนั้นบอกไม่ถูกว่าเจ็บอะไร
เพราะไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทบทวน คล้ายกับ
เคยเห็นแสงสีขาว แต่ในขณะนี้เปลือกตาหนาหนักไม่สามารถลืมขึ้นมา
ได้ รู้ว่าร่างกายมีอยู่จริงแต่กลับไม่รู้สึกว่าจิตวิญญาณเป็นส่วนหนึ่ง
ของมัน

นานเท่าไรไม่รู้ที่พยายามประคองสติฟังเสียงที่อยู่รอบตัวจน
กระทั่งหลับไปอีกครั้ง ในฝันนั้นมีแต่แสงสีขาวสลับกับน้ำ น้ำมากมาย
มาจากไหน เขากำลังจมดิ่ง ดำดิ่งลงไปอย่างไม่ที่สิ้นสุด...

เสียงเรียกทำให้เขากลับมาอีกครั้ง...

เสียงนั้นนุ่มเบาและแผ่วไปด้วยความอ่อนโยน คล้ายกับเสียง
กระซิบของแม่ที่ตั้งอยู่ข้างโบริง พริม...พริมคือใครกัน เขาไม่รู้ว่าพริม
คือใคร แต่ตอนนี้มันดังอยู่

"พริม...ตื่นเถอะ"

เขาพยายามขยับเปลือกตา ขยับนิ้วมือและศีรษะ รู้สึกถึงความพยายามอย่างหนักของตนจนจ้องหวั่นไหวการหายใจเปลี่ยนไปเป็นถี่ขึ้น

"พริ้ม..."

เสียงนั้นเร้าคล้ายกับกำลังตื่นเต้น จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนหลายคนสลับกับเสียงสังงานของหมอ เมธาสิทธิ์เริ่มจำได้แล้วว่าทำไมเขาจึงต้องมาอยู่ที่นี้...เพราะรถที่กำลังจมน้ำ มีผู้หญิงติดอยู่ในนั้น และเขาได้ลงไปช่วยเธอ เขาคิดว่าตัวเองตายไปแล้วเสียอีก แต่ความจริงตอนนี้เขารู้สึก เขาได้ยิน และกำลังพยายามลืมตา

"ฟื้นแล้ว รู้สึกตัวแล้ว คุณแม่ถอยออกไปก่อนครับ ขอหมอดูอาการคนไข้หน่อย" เขา รู้สึกถึงความเย็นของสเตตัสโคปที่แตะลงตรงหน้าอก ในที่สุดเขาก็ลืมตาได้สำเร็จ "เป็นยังไงบ้าง รู้สึกยังไง"

เขาอยากจะทำอะไร แต่ก็เหนื่อยเกินกว่าที่จะพูดอะไรได้ จึงได้แต่ส่ายหน้าซำๆ นายแพทย์ที่ยังดูอายุไม่มากนักพูดให้กำลังใจ

"ไม่เป็นไร เพิ่งรู้สึกตัวหลังจากหมดสติไปสองชั่วโมงก็เป็นแบบนี้แหละ จังหวะการเต้นของหัวใจไม่มีปัญหาอะไร เดี่ยวขอเช็กร่างกายอีกนิดหน่อย ถ้าไม่มีปัญหาอะไรพักในโรงพยาบาลอีกคืนก็กลับบ้านได้แล้วละ"

เขาพยายามยิ้มแล้วพยักหน้าน้อยๆ เกิดการเคลื่อนไหวด้านหลังของหมอ เสียงนี้เขาจำได้ เขาได้ยินตอนที่อยู่ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น

"คุณหมอคะ ขอดิฉันคุยกับลูกหน่อยได้ไหม"

"ได้สิครับ เหยี่ยวเลย"

นายแพทย์ยิ้มกว้างแล้วถอยจากออกไปเพื่อเปิดทางให้ผู้เป็นแม่เข้ามาเยี่ยมอาการของลูก แต่เมื่อเธอเข้ามาเป็นชิตริมเตียงคนไข้ คนที่อยู่บนเตียงก็ชะงักค้าง สายตาของคนทั้งคู่ประสานกัน คนหนึ่งเห็นได้ชัดว่าโล่งใจ ส่วนอีกคนกลับขมวดคิ้วยุ่ง

...เธอไม่ใช่แม่ของเขา...

"เป็นยังไงบ้างพริม" เธอพูดเสียงเบาแล้วแตะตามเนื้อตัวของเขา เขารู้สึกได้ถึงสัมผัสที่นุ่มนวลนั้น "หมดสติไปตั้งนาน แม่ตกใจหมดเลย"

เขาพยายามจ้องใบหน้าสวยคมที่มีริ้วรอยแห่งวัยบ้าง แต่ก็ไม่รู้สิกว่าจะแก่ไปมากกว่าแม่ของเขาซัก ผมยาวถูกรวบไว้ทางด้านหลัง เธอแต่งหน้าน้อยๆ ริมฝีปากบางเคียดและถูกเคลือบด้วยลิปสติกสีสุภาพ เธอคนนี้เรียกตัวเองว่าแม่ แล้วเรียกเขาว่าพริม?

"ตอนนี้ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรนะ พักให้หายดีซะก่อน พ่อเขาไม่ได้ถือโทษโกรธอะไรเราหรอก แม่พยายามพูดกับพ่อแล้วว่ามันเป็นอุบัติเหตุ..."

เขาพยายามขยับริมฝีปาก ในที่สุดก็มีเสียงเล็ดลอดออกมาได้ "คุณเป็นใคร"

แต่เสียงนั้นไม่ใช่เสียงของเขา

หลังจากคำถามแรกที่ถูกถามออกไปก็เกิดการเปลี่ยนแปลงของผู้คนรอบข้างเขาอย่างน่าตกใจ โดยเฉพาะผู้หญิงคนที่เรียกตัวเองว่าแม่ เธอมองเขาด้วยสายตาเป็นกังวล ใบหน้าซีดเผือด จากนั้นก็หันไปสบตากับนายแพทย์เจ้าของไข้ซึ่งตอนนี้ขยับเข้ามาใกล้เตียงอีกครั้ง

"ผมขอตรวจดูอาการอีกสักครั้ง คุณแม่เชิญด้านนอกห้องก่อนครับ พยาบาลช่วยกันปิดผ้าม่านด้วย"

คนที่อยู่บนเตียงก็รู้สึกแปลกใจไม่ต่างกัน แต่ความเคลื่อนไหวที่เป็นไปตามกระบวนการของแพทย์และพยาบาลนั้นทำให้ทุกคนไม่มีช่องให้ถามคำถาม ผู้เป็นแม่ต้องเดินออกจากห้องพักไป

พิราวรรณทิ้งตัวลงบนเก้าอี้หน้าห้องคนไข้ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยในหัวใจคล้ายกับคนที่เพิ่งผ่านการวิ่งระยะไกลมาหมาดๆ ตั้งแต่วินาทีที่ได้รับโทรศัพท์จากตำรวจว่ารถยนต์ซึ่งมีลูกสาวของตนเป็นผู้ขับชี่

นั้นตกลงไปในคลองข้างทาง เธอก็แทบจะล้มทั้งยืนแล้ว ทุกวินาทีที่ผ่านไปคือการลุ้นว่าแพทย์จะสามารถยื้อชีวิตของลูกจากมัจจุราชได้หรือไม่ เธอผ่านช่วงเวลาที่เป็นทุกข์ทรมานใจมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย เพราะนอกจากความกังวลเรื่องชีวิตของลูก ยังเรื่องทรัพย์สินที่พริมาทำเสียหายไปอีก เธอพยายามทำให้ชีวิตครอบครัวเป็นปกติสุขเหมือนคนอื่น แต่ดูเหมือนมันมักจะมึบหนืดสอดเข้ามาให้ต้องแก้ไขตลอดเวลา ไม่มีอะไรง่ายเลย แถมเมื่อลูกสาวล้มตาดันขึ้นมากลับตั้งคำถามที่ทำให้หัวใจของคนเป็นแม่แหลกสลายว่า...เธอเป็นใคร

...หรือว่าสมองของพริมาจะได้รับผลกระทบกระเทือนจนความจำเสื่อม...

"อ้ากกก..."

เสียงร้องของลูกแต่กลับไม่ใช่ท่วงทำนองที่เคยได้ยิน แทนที่พริมาจะกรี๊ดร้องแต่เธอกลับร้องเหมือนผู้ชาย พิวรรณลุกขึ้นยืนทันที ในจังหวะนั้นพยาบาลก็เปิดประตูแล้วเดินสวนออกมา

"เกิดอะไรขึ้นคะคุณ ลูกของมันเป็นอะไร"

"คุณแม่อย่าเพิ่งเข้าไปนะคะ คุณหมอดูแลอยู่ค่ะ คุณแม่นั่งรออยู่ที่นี้นะคะ"

พยาบาลสั่งแล้วก็ผละออกไปทันที พิวรรณไม่กล้าผลักบานประตูเข้าไปดูด้วยตา แต่เธอได้ยินเสียงร้องตะโกนเพื่อปฏิเสธ บางสิ่งบางอย่างของพริมาดังลั่น โดยมีเสียงของนายแพทย์พูดด้วยถ้อยคำสุภาพ หากแต่น้ำเสียงนั้นดูเพื่อให้ลูกสาวเธอสงบลงก่อน

...เกิดอะไรขึ้นกับพริมา...

นายแพทย์เจ้าของไข้เพิ่งฉีดยาเข้าทางสายน้ำเกลือ พยาบาลสองคนที่ช่วยกันจับตัวพริมาไว้ต่างก็หมดแรงไปตามๆ กัน ตอนนั้นพวกเขาต้องใช้เครื่องทุ่นแรงโดยการมัดข้อมือและข้อเท้าของเธอติดกับ

เหล็กข้างเตียงไว้ นั่นเป็นเพราะเธอตื่นนอนและพยายามจะลงจากเตียงให้ได้ ปากก็ร้องโวยวายลั่นว่าต้องไม่ใช่แบบนี้ ไม่ใช่อย่างที่เป็นอย่างนี้ ซึ่งทุกคนที่อยู่ในห้องต่างก็ตกตะลึงกับอาการปฏิกิริยาของเธอหลังจากที่ฟื้นคืนสติอย่างสมบูรณ์ พรินมาไม่เหมือนคนที่กำลังป่วยหรือคนที่เพิ่งฟื้นจากโคม่าเลย

"เออะ สงบลงแล้ว ทีนี้เราจะคุยกันดีกว่า นะครับคุณพรินมา"

"ใครคือพรินมา" เขาหายใจหอบ แม้จะยังนอนอยู่บนเตียงแต่รู้สึกเหมือนกับเพิ่งวิ่งระยะไกลมาเมื่อครู่ "ผมไม่ใช่พรินมา ผมชื่อ..." เมธาสิทธิ์พูดแค่นั้นแล้วนิ่ง

"ชื่ออะไร" นายแพทย์หนุ่มจ้องใบหน้าสวยที่มีแววตาเศร้าในหนึ่ง "คุณว่าคุณชื่ออะไร แล้วเมื่อกี้คุณแทนตัวเองว่าผม?"

คนบนเตียงจ้องมองกลับ เขาเห็นแววตาสงสัยและไม่เชื่อถือส่งกลับมาอย่างจริงจัง จิตวิญญาณของเมธาสิทธิ์ที่อยู่ในร่างของพรินมากำลังต่อสู้กับสิ่งบ้าบอที่เกิดขึ้นกับตัวเอง เขาก็ต้องพยายามบอกตัวเองอยู่เหมือนกันว่าเขาไม่ได้เป็นบ้า เขาแค่...แค่กลายเป็นคนอื่นเท่านั้นเอง

"ว่าไงครับ"

เมธาสิทธิ์ส่ายหน้าช้าๆ แล้วหลับตาลงเพื่อตัดขาดการสื่อสารทั้งหมดกับแพทย์และพยาบาล บางทีถ้าเขาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ทุกอย่างอาจจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม เขาไม่ได้ต้องการอยู่ในร่างของผู้หญิง เขาไม่อยากเป็นพรินมา เขาต้องการกลับไปเป็นเมธาสิทธิ์คนเดิม เขายังมีหน้าที่และความรับผิดชอบอีกมากมายที่ต้องทำ เขายังมีแม่ เขาต้องกลับไป...

ลมหายใจของคนไข้เริ่มทอดยาวและเป็นจังหวะสม่ำเสมอขึ้น นายแพทย์ถอนใจเบาๆ แต่สีหน้าก็ยังเป็นกังวลอยู่

"ยาออกฤทธิ์แล้ว"

พยาบาลคนหนึ่งถามขึ้นด้วยน้ำเสียงหวาดระแวง "จะความจำเสื่อม

รีเปลา่คะหมอ เหมือนจะจำตัวเองไม่ได้"

"ยังไม่รู้ ต้องตรวจสอบอย่างละเอียดอีกครั้ง ตอนนีให้คนไข้
พักไปก่อน"

"ค่ะ"

นายแพทย์เดินออกจากห้องพักไปก่อนที่พยาบาลทั้งสองจะ
ช่วยกันดึงผ้ามาบ่บังเตียงนอนของคนไข้ไว้ ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับเมธาสิทธิ์และปริมา

บทที่ 3

หนึ่งวันผ่านไป...

ขณะนี้ร่างกายของเมธาสีที่ได้รับการดูแลในฐานะผู้ป่วยซึ่งอยู่ในอาการโคม่า

แม้เขาจะถูกยื้อชีวิตกลับมาจนสำเร็จจากการลงไปช่วยผู้หญิงคนหนึ่งที่ตกลงไปในน้ำพร้อมกับรถยนต์ แต่นับจนบัดนี้ชายหนุ่มก็ยังไม่ฟื้นคืนสติ เขาเป็นนักกีฬา เขามีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงแต่ตอนนี้กลับต้องนอนนิ่งเหมือนเจ้าชายนิทรา คณะแพทย์ทำได้เพียงปรับระดับประคองให้ระบบการทำงานทุกส่วนของร่างกายยังคงดำเนินไปได้ตามปกติเพื่อรอให้เขาค่อยๆ ฟื้นตัวเอง แม้จะเป็นเรื่องที่น่าแปลกสำหรับชายหนุ่มผู้ซึ่งมีสุขภาพดีเยี่ยม แต่มันก็อาจจะเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะกรณีที่สมองขาดออกซิเจนไปเลี้ยงในช่วงเวลาหนึ่ง แพทย์เจ้าของไข้กำลังอธิบายให้แม่ของเขาฟังเป็นลำดับขั้นตอนภายในห้องทำงานที่เฟอ์นิเจอร์ส่วนใหญ่ต่างเป็นสีชา

มธุรส หญิงวัยห้าสิบต้นๆ ผู้ซึ่งกรำชีวิตมาตั้งแต่เป็นเด็ก มีช่วงเวลาหนึ่งของชีวิตที่พอจะลืมตาอ้าปากได้ นั่นคือช่วงที่ได้อยู่กับ

สามีจนกระทั่งมีลูกชายหนึ่งคน แต่เมื่อโชคร้ายมาเยือนอีกครั้งโดยการพรากเอาชีวิตของสามีไปกับอุบัติเหตุทางรถยนต์ เธอจึงจำต้องเลี้ยงลูกชายตามยถากรรมนับตั้งแต่นั้นมา แต่แววตาที่ริ้นน้ำตานี้กลับยังคงแข็งแกร่ง เธอมีความหวังเสมอแม่เมธาสิทธิ์จะยังไม่พิน ก็ตามที่

"อีกนานไหมคะ"

"หมอยังบอกไม่ได้ว่าคนไข้จะฟื้นเมื่อไร อาจจะเป็นวันนี้ พรุ่งนี้ หรือเป็นเดือนก็เป็นไปได้ทั้งนั้น ตอนนี่ที่เราทำได้ก็คือรอและให้กำลังใจเขา ส่วนปอดและหัวใจของคนไข้สมบูรณ์ดีมากครับ"

มธุรสยั้งสงสัย "แต่หมอบอกว่าไม่รู้ว่าจะเมื่อไรจะฟื้น"

นายแพทย์ประเสริฐถอนใจเบาๆ "ใช่ครับ ผมบอกไม่ได้จริงๆ อยู่ที่ว่าสมองได้รับการกระทบกระเทือนรุนแรงแค่ไหน แต่จากการตรวจเราไม่พบภาวะเลือดออกในสมองเลย แต่เขาก็ยังไม่ฟื้น หนทางเดียวก็คือต้องรอให้เขาพร้อมเอง"

"งั้นก็ต้องรอไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีกำหนดงั้นหรือคะ"

"ความจริงก็มีกำหนด" นายแพทย์ถอนใจยาว "ถ้าจะให้ดีต่อสมองก็ไม่ควรจะอยู่ในอาการโคม่านานเกินสี่สัปดาห์ หากนานกว่านั้นโอกาสที่จะฟื้นก็ยากมากครับ"

คนฟังยั้งหน้าซัดเผือดลงไปอีก มธุรสพยายามรวบรวมกำลังใจที่เหลืออยู่น้อยนิดเข้าด้วยกัน เธอต้องเข้มแข็ง เธอพยายามเบนความสนใจของตัวเองไปที่อื่นเพื่อลดความเจ็บปวด "แล้วผู้หญิงคนนั้นล่ะคะ คนที่เมธลงไปช่วย..."

มีร่องรอยความกังวลใจในแววตาของนายแพทย์ก่อนตอบ "เออ เธอฟื้นแล้วครับ"

มธุรสสะท่อนใจ... ผู้หญิงคนนั้นโชคดีกว่าลูกของเธอ "ดีจังนะคะ"

"แต่เธอก็มีปัญหานิดหน่อยครับ"

"ทำไมเธอคะ เธอเป็นอะไร"

"ดูเหมือนสมองของเธอจะได้รับการกระทบกระเทือน เธอจำใครไม่ได้เลยครับ"

มธุรสยกมือขึ้นทาบอกด้วยความตกใจ ไม่เพียงเธอเท่านั้นที่กำลังเป็นทุกข์ ผู้ปกครองของอีกฝ่ายก็เป็นทุกข์ไม่ต่างกัน "แล้ว...แล้ว เธอจะกลับมาจำได้ไหมคะ"

"คงต้องใช้เวลาลักพัก เธออาจจะกำลังซ็อกอยู่ แต่ตอนนี้ทางครอบครัวได้ขอย้ายเธอไปที่โรงพยาบาลซึ่งมีแพทย์เฉพาะทางด้านสมองแล้วครับ"

ดวงตาของมธุรสว่างเปล่า เธอคิดไปไกลถึงอาการของลูกชายที่อาจจะเหมือนผู้หญิงคนนั้นเมื่อเขาฟื้นขึ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่นำหน้าหัวใจไม่แพ้กัน มธุรสรู้ดีว่าควรจะบอกแพทย์เจ้าของไข้เสียตั้งแต่ตอนนี้เพื่อหาทางออกร่วมกัน

"คุณหมอคะ มีอีกเรื่องที่ผมอยากจะปรึกษาค่ะ"

"อะไรเธอครับ"

"เออ เรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล..."

"อ้อเรื่องนี้...คือทางมหาวิทยาลัยได้มีหนังสือมาถึงโรงพยาบาลแล้วว่าคนไข้เป็นนักศึกษาและนักกีฬาในสังกัดของเขา ทางมหาวิทยาลัยก็จะรับผิดชอบให้ส่วนหนึ่ง"

"แต่ก็มีเงื่อนไขใช่ไหมคะ"

"ครับ มีเพดานของค่าใช้จ่ายอยู่ ถ้าเกินกว่านั้นทางคนไข้ก็ต้องเป็นผู้ชำระเอง"

มธุรสหนักใจตรงจุดนี้ เพราะแพทย์เพิ่งแจ้งว่าไม่รู้เมื่อไรเมธาสิทธิ์จะฟื้นจากอาการโคม่า นั่นแสดงว่าค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นก็ไม่ว่าจะเป็นจำนวนอีกเท่าใด เมธาสิทธิ์เป็นนักศึกษาที่ได้รับทุนนักกีฬาของมหาวิทยาลัยก็จริง แต่ถ้าเขาไม่สามารถทำหน้าที่นักกีฬาต่อไปได้

อีกไม่นานที่นี่ก็จะถูกรังไป มธุรสพยายามหายใจลึก...เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาห่วงหวนการศึกษา ชีวิตของลูกต่างหากที่สำคัญกว่า เธอต้องพยายามพาเขากลับมา...ลูกชายของเธอต้องฟื้น!

ตอนนี้เมธาสิทธิ์เรียนรู้แล้วว่า การโวยวายจะเป็นสาเหตุทำให้เขา ถูกมัดและฉีดยาเพื่อให้หลับ หลังจากผ่านไปหนึ่งวันและฟื้นขึ้นมาอีกครั้งภายในห้องพักห้องใหม่ ชายหนุ่มซึ่งอยู่ในร่างของหญิงสาวคนนั้น เขาลงไปช่วยชีวิตเธอในน้ำก็เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างรอบตัวเพิ่มมากขึ้น แม้ความคิดจะวนเวียนอยู่กับคำถามที่ว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วทำไมเขาจึงเป็นเช่นนี้ แต่เขาก็มีสติพอที่จะไม่ร้องไห้ฟูมฟายและเปิดเผยความรู้สึกทั้งหมดกับคนรอบข้าง

เขาเรียนรู้แล้วว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งมาเยี่ยมเขาทุกวัน คนคนนั้นคือแม่ และมีพ่ออีกคนซึ่งเขายังไม่เคยเห็นหน้า ร่างกายของเขาอบบาง ผิวหนังนุ่ม ผมยาวประปราย เขามีหน้าอก เอว และสะโพก รวมถึง... ตรงนั้นที่เป็นของผู้หญิงด้วย เขาเห็นใบหน้าของตัวเองผ่านเงาของกระจกข้างเตียง แต่เขายังทำใจมองมันชัดๆ ไม่ได้

เมธาสิทธิ์รู้สึกตัวอีกครั้งแต่ยังไม่ยอมขยับ หลังมานี่ฟ้าต้องมีคนคอยเฝ้าไข้เขาอยู่แน่ และเมื่อทุกคนเห็นเขาตื่น เขาก็จะถูกตั้งคำถามในทำนองว่า...จำอะไรได้บ้างหรือยัง

เขาจำได้ทุกอย่าง แม้แต่กลิ่นของน้ำในคลองที่ผ่านเข้าจมูกเขายังจำมันได้เลย เขารู้ดีว่าตัวเองเป็นใคร พ่อแม่ชื่ออะไร เรียนอยู่ที่ไหน และกำลังมีเป้าหมายอะไรในชีวิต เพียงแต่ตอนนี้หากเขาพูดออกไปทุกคนต้องไม่เชื่อ และต้องพยายามบังคับให้เขาจดจำเรื่องราวที่ไม่ใช่ของเขาเอง เรื่องราวของพริมา ผู้หญิงซึ่งเป็นเจ้าของร่างกายนี้ ขณะนี้เมธาสิทธิ์ฉลาดพอที่จะเงียบและมีพฤติกรรมที่ระมัดระวังมากยิ่งขึ้น เขาต้องหาคำตอบให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาและพริมากันแน่ เขามั่นใจ

ว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ที่มีพริมาอยู่ด้วย หากเขาอยู่ในร่างของเธอได้ เธอก็ควรจะอยู่ในร่างของเขาเช่นกัน แต่ตอนนี้อย่าถามเลยว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

เสียงลูกบิดประตูดังขึ้น แล้วนาที่ต่อมาบานประตูก็ถูกปิดลง แสดงว่ามีใครบางคนเข้าหรือออกจากห้อง จนกระทั่งมีเสียงสั้นรอกทำกระทบพื้นเมธาสิทธิ์จึงมั่นใจว่ามีคนกำลังเดินเข้ามา เขาเปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง...

"คุณมา..."

เสียงของพิราวรรณดังขึ้น ทำให้เมธาสิทธิ์รู้ว่าคนที่มาใหม่คงจะสนิทและคุ้นเคยกับแม่ของพริมาเป็นอย่างดี เขาจึงรอฟังบทสนทนาที่นั่นอย่างตั้งใจ

"เพิ่งว่าง แล้วพริมาเป็นยังไงบ้าง"

"ยังหลับอยู่ค่ะ เอ่อ ขอขอบคุณคุณมากนะคะที่ดูแลเรื่องโรงพยาบาล แล้วก็ค่าใช้จ่ายให้"

"หน้าที่ของผม嘛 ขอเข้าไปดูพริมาหน่อยได้ไหม"

"ได้สิคะ"

เมธาสิทธิ์รู้สึกทึ่งใจของพริมาตื่นแรงเพราะความตื่นเต้น เขาพยายามนอนให้หนึ่งที่สุด เสียงร่าม่านดังแกรกรากเป็นสัญญาณว่าคนทั้งคู่นั้นเข้ามาในส่วนของเตียงคนไข้แล้ว

"หน้าตาไม่เป็นอะไรเลยนี่ โชคดี"

"ใช่ค่ะ ร่างกายของพริมาก็ไม่บอบสลายเลย"

"ดีแล้ว"

"เหลือก็แต่ความทรงจำของแกนี่แหละที่ฉันเป็นห่วง"

"ผมคุยกับหมอแล้ว ยังไม่น่าเป็นกังวลเท่าไร ไม่มีเลือดออกในสมองแต่ต้องใช้เวลาแกหน่อย ตอนนี้คุณก็ดูแลแกไปก่อนก็แล้วกัน ไม่ต้องห่วงเรื่องงาน ผมจะจัดการให้เอง"

"ขอบคุณมากนะคะ ถ้าไม่มีคุณ ฉันก็ไม่รู้จะจัดการกับเรื่องพวกนี้ยังไง"

"ถือว่าเป็นคราวเคราะห์ก็แล้วกัน"

บทสนทนาจบเพียงเท่านั้น แล้วไม่กี่อึดใจฝ่าม่านก็ถูกปิดอีกครั้ง เมธาสิทธิ์หรือให้เสียงพูดคุยเงียบไปสักพักจึงลืมตาขึ้น เขาไม่รู้วาคคนที่เข้ามาเมื่อครู่เป็นใคร ดูเหมือนแม่ของพริมาจะมีความเกรงใจเขาอยู่มาก และผู้ชายคนนั้นก็หวงใยร่างนี้มากเช่นกัน ชายหนุ่มถอนใจยาวแล้วเหลือบมองสายน้ำเกลือที่เสียบอยู่ตรงตำแหน่งหลังมือ นิ้วเล็กๆ และเรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาคุ่นเคยเลย แต่เขาสามารถรู้สึกและบังคับมันได้ เรื่องตลกร้ายเกิดขึ้นกับเขาแล้วจริงๆ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)